

ledes denne Sag skal fremmes. Det kan, som bekendt, see enten ved at Sagen overgaaer til første Behandling, eller der nedfattes et Udvalg til at afgive Betænkning derover. Jeg skal afvente, om Nogen vnsfer at yttre sig i denne Anledning.

Krigsministeren: Ved at betragte det her foreliggende Forslag til en Invaldelov, saaledes som det er oversendt fra Folkethinget, paatrænger der sig mig den Betragtning, om det ikke var ønskeligt, at Behandlingen af denne Sag fattes i Bero, indtil det Lovforslag er indkommet og forelagt for Rigsdagen, som Regjeringen allerede under 4de Februar d. A. ved en Commission har ladet tage under Overveielse. Jeg maa bemærke, at Initiativet i denne Sag er taget af Regjeringen. Den omtalte Commission var allerede nedsat inden et Medlem af Folkethinget i dette har indbragt et Forslag til en Pensionslov for Invaliderne. Man har bebrejdet Regjeringen, at denne Sag saa seent er bleven tagen under Behandling; men Grunden dertil er de fleersidige Brevvekslinger, der have maattet finde Sted mellem de forskjellige Ministerier desangaaende, og som uregteligt have medtaget mere Tid, end ønskeligt var. Imidlertid har man den Overbeviisning, at derved Intet er blevet forsomt, og at Følgen deraf kun vil blive en mere omfattende og grundig Behandling af den foreliggende Materie. Det er sagt, at Invaliderne ikke bør vente efter, om denne Lov bliver behandlet paa den nu forsamlede Rigsdag, eller Sagen først kommer under Overveielse paa den næste Rigsdag. Jeg maa dog imidlertid bemærke, at Invaliderne ligesuldt blive forsvaret forførgede, og jeg har Grund til at troe, at denne Forførgelse og Understøttelse, som de nu nyde under den nuværende provisforistte Tilstand, er ligesaa rigelig som den, der vil blive dem tilstaaet, isald det foreliggende Forslag bliver taget tilfølg. Den Understøttelse, de faae, er deels af de til Regjeringens Raadighed staaende Midler af Statskassen, som imidlertid ikke ere tilstrækkelige til dette Diemed, og deels blive de supplerede ved Privates Hjælp, og Regjeringen er sikker paa, at der i denne Henseende haves de tilstrækkelige Midler. Forsaavidt nemlig den Under-

støttelse, der ydes af Statskassen, ikke er tilstrækkelig, bliver den ydet af den den ærede Forsamling bekiendte Centralcomitee til Understøttelse for dem, der ere komne til Skade under Krigen, og Regjeringen har Visshed for, at denne Centralcomitee baade er villig til at supplere de Pensionsatfer, som Regjeringen tilstaaer, og at den ligeledes har de dertil fornødne Midler. De Invalider, som have faaet sværere Saar, som ere blevne amputerede og have mistet deres Førlighed i høiere Grad, erholde ogsaa Understøttelse af Commissionen for Dvæstede og Faldnes Efterladte, som ligeledes har de tilstrækkelige Midler i denne Henseende til sin Raadighed. Invaliderne ere altsaa provisforist fuldkommen forførgede. Naar Commissionens Forslag vil være fuldendt, kan jeg ikke sige med Visshed. Jeg troer, at den vil være det meget snart; men det er klart, at dens Forslag, efter først at være prøvet af Regjeringen, ikke vil kunne yorde forelagt for Rigsdagen førend næste Gang den træder sammen. Det er jo muligt, at man ved at sammenligne disse to Forslag — det, som i sin Tid vil blive forelagt af Regjeringen og er udarbejdet af Commissionen, og dette, som kommer fra Folkethinget —, maaskee vil finde, at dette sidste Forslag er tilstrækkeligt, og at det er at foretrække for det andet. Men det Andet er jo ogsaa muligt, og mig synes, at man, naar der ikke er nogen paatrængende Hast, dog burde oppebie de Dplysninger, som det jo ikke kan feile, at en Commission, sammensat ad hoc af Sagkyndige, maa kunne udbrede over Materien, og det er ikke vel tænkeligt, at dens Arbejde skulde være aldeles frugtesløst.

Foruden at det nu altsaa forekommer mig, at der slet ingen Nødvendighed er for at behandle denne Sag nu, vil jeg gjøre et Par Bemærkninger ved dette Forslag, som her foreligger. Af dets 1ste Paragraph fremgaaer det egentlig ikke, paa hvilken Grundsetning Lovforslaget er bygget. Det oprindelige af Forslagskriveren indbragte Forslag gif ud fra, at Loven skulde yde en Erstatning for den lidte Betsadigelse; men dette synes senere at være frasaldet, ligesom det heller ikke er muligt at gennemføre det, da en Erstatning for Tab af Helbred eller Lemmer ikke kan ydes af No-